

[C. F. Sørensen.]

Repræsentanter var indbudt til en Konference paa Hotel d'Angleterre i Foraaret 1925. Her udtalte Lord Robert Cecil sig meget indgaaende om Udsigterne for Fredsarbejdet, om Udsigterne for Løsningen af det store Spørgsmaal om Landenes militære Afrustning, og han sluttede sin varmt følte Tale med at sige, at „de tekniske Fremskridt har været saa store, at den næste Krig vil blive forfærdeligere end den, vi har set“, og: „de smaa Lande overlever neppe denne Krig“. Det er Fredsvennen, det er den store Folkeforbundsmand Robert Cecils Ord, og naar det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds siger, at han nu er mistrøstig, saa tror jeg, at det ærede Medlem, naar han i en stille Time vil sætte sig hen og overveje sit eget Arbejde i denne Sag, sin egen Stilling til den, vil komme til at indrømme, at han selv har et stort Ansvar for, at det staaar saaledes, fordi det ærede Medlem har været en Modarbejder af de store og smukke Tanker, som Robert Cecil har kæmpet for i de mange Aar.

Saa førte det ærede Medlem — jeg ved ikke for hvilken Gang fra konservativ Side — min afdøde svenske Partifælle, Statsminister Branting frem i Debatten og fremdrog hans Udtalelse om, at den, der vil leve, maa vise Villie til at leve. Det er rigtigt, det har Hr. Branting sagt, og jeg tror yderligere, han har sagt det fra denne Talerstol ved et interparlamentarisk Møde. Vi Socialdemokrater kan alle give vor svenske Partifælle Ret i denne Opfattelse, at de, der vil leve, ogsaa maa vise Villien til at leve, men at fremføre denne Udtalelse, saaledes som det bliver gjort, som om afdøde Statsminister Branting skulde være en Modstander af Afrustning, det er at skyde ham noget i Skoene og at lægge ham noget paa Læben, som han hverken har sagt eller ment i den Forbindelse. Naar Hr. Branting har udtalt sig, som han gjorde, saa har han samtidig Gang paa Gang forklaret, at det var de særlige Forhold i Sverige, Nabolandskabet mod Øst, der maatte diktere dette Land et andet Syn militærpolitisk end andre Nationer, og han har gentagne Gange ønsket det danske Socialdemokrati til Lykke med den afklarede og rene Stilling, det havde i Militærspørgsmaalet. Jeg tror ikke, at jeg med denne Dokumentation vil kunne hindre, at dette Citat af Statsminister Branting fremtidig bliver brugt; man tror formentlig fra Venstres og konservativ Side — særlig da, hvor der ikke er socialdemokratiske Modstandere til Stede —, at det kan virke i en bestemt Hensigt. Jeg venter derfor

ogsaa at møde denne Paastand igen i dette høje Ting og andetsteds, men jeg skal ved enhver Lejlighed være villig til, ikke at tilrettevise, men at oplyse ærede Repræsentanter, der kommer med disse Citater, om, at de kun ved halv Besked med det, de taler om.

Ellinger: Den ærede sidste Taler skal jeg henvise til, hvad jeg udtalte, da jeg første Gang havde Ordet, med Hensyn til, hvad Branting har sagt, bl. a. dette, at „vi beundrer ikke det Folk, som blot kaster Vaabnene“.

Til det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds (Veistrup) vil jeg gerne bemærke, at da Statsministerens Tale i Genève blev holdt paa Fransk, citerede jeg et Par af disse Udtalelser paa Fransk, og af Haagerkonventionen, der ogsaa er affattet paa Fransk — oprindeligt, derefter foreligger den tillige i dansk Oversættelse —, har jeg ligeledes citeret en Udtalelse paa Fransk, men det ærede Medlem er i øvrigt ikke gaaet tabt af nogen Oplysning om, hvilke Forpligtelser Danmark har, thi for det første nævnte jeg de samme Ord paa Dansk, og dernæst udtalte jeg mig om Forpligtelserne uden at anvende det franske Sprog.

Det ærede Medlem sagde, at det viste sig, at man i Genève intet havde at indvende imod Statsministerens Tale. Nej, for det første var der ingen dernede, som overhovedet mig bekendt beskæftigede sig med Statsministerens Tale, og følgelig kunde de heller ikke indvende noget imod den, men — og idet jeg fortsætter Omtalen af dette Spørgsmaal, gaar jeg nu over til, hvad den højtærede Forsvarsminister udtalte — Statsministeren havde jo nævnt i 1924 og paa ny i 1929, hvad det var for Forslag, Regeringen vilde fremsætte for den danske Rigsdag, og det viste sig altsaa, at det ikke var opsigtsvækkende, det ansaas for at være naturligt og selvfølgeligt. Ja, hvad Statsministeren har udtalt i 1924, kan jeg ikke sige nu, og det har jeg overhovedet heller ikke beskæftiget mig med — jeg holder ikke af at bevæge mig paa gyngende Grund. Men jeg har en fast Grund at staa paa, nemlig hvad Statsministeren har udtalt i 1929, og de Udtryk, Ministeren har brugt i 1929, har intet at gøre med det Afrustningsforslag, som den højtærede Forsvarsminister har fremsat i Folketinget. Man fandt det naturligt og selvfølgeligt, siger Ministeren, hvad Statsministeren sagde nu i 1929. Ja, jeg kan sige, at jeg har egentlig heller ikke synderlige Indvendinger at gøre imod, hvad Statsministeren sagde den 4.